

er PREMI I MOSTRA
DE POESIA
JOAN BARCELÓ

Díptic del primer Premi i mostra de poesia Joan Barceló.

Malgrat que ja s'hagi celebrat l'acte d'homenatge a Joan Barceló, amb el present article volem retre-li el nostre homenatge.

JOAN BARCELÓ

Ara el temps jugava a fer el fred d'un enterrament

JOSEP M. FIGUERES

Quan surti aquest número, haurà passat ja l'acte d'homenatge, de record, diríem millor, d'identificació, en paraula justa, per a l'escriptor Joan Barceló, que s'ha realitzat a la seva vila nadiua de Menàrguens. El premi i la mostra poètica tindran vida pròpia amb un llibre, uns actes i la presència massiva de la petita vila de Menàrguens que recordarà col·lectivament el seu fill, tràgicament desaparegut. Coincidint amb aquesta avinentesa, publiquem una nota, apassionada com l'amistat, del nostre col·laborador, Josep Mª Figueres, que va escriure arran el luctuós fet.

Diuen els diaris que has tingut un atac de cor, fulminant, i has deixat inconclusos els treballs encetats. Ens coneixíem del 1974 —almenys així ho data la correspondència— i, època febril d'activitats de tota mena, sintonitzàrem amb pulcritud. Els afers comuns ens estrenyien els lligams. La teva comarca, La Noguera, i les terres de Lleida ens eren sempre presents. Tot i ser a Barcelona pensaves i treballaves per a les teves arrels. Repasso les postals

En Joan no estava gaire d'acord amb la manera com funcionava el món cultural català.

ELS FEUS SÓN LA BASE
(estudi morfològic i funcional dels peus dels infants)

DEFORMACIONS I ANOMALIES DEL PEU
(peus plans, valgus, varus, etc.)

ORTOSIS (pròtesis.)
AFECCIONS DERMATOLÒGIQUES DEL PEU I DE LES UNGLES
(micosis, berrugues, hipersudació)
CIRURGIA PRÒPIA DE LA PROFESSIÓ
(galindons, durícies, ungles problemàtiques, abscessos...)

(galidons, durícies, ungles problemàtiques, abscessos...)

ISABEL ARDANUY

PODÒLOGA

Rosselló 317, 4art, 2na
Barcelona 37

Dilluns i dijous de 16 a 19 hores
i hores convingudes
T. 207 43 68
(contestador automàtic)

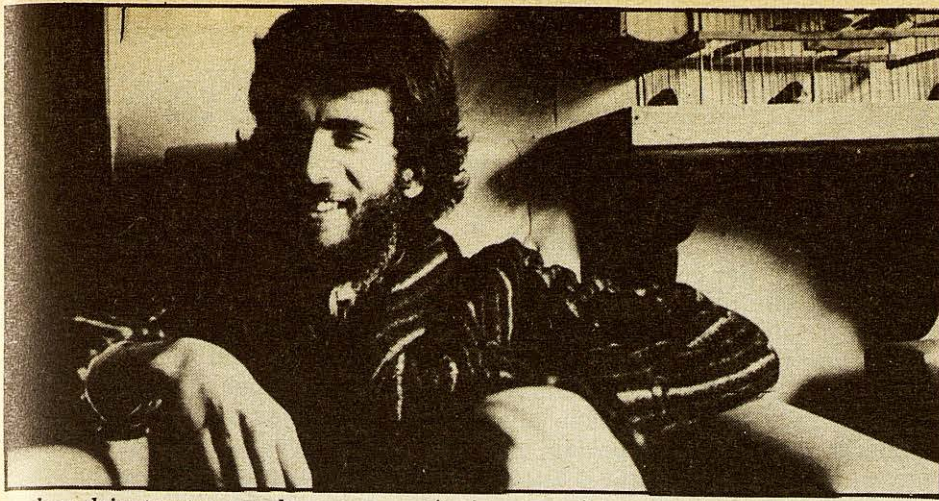
ELS PEUS DE L'INFANT SERAN LA COLUMNA VERTEBRAL DE L'ADULT

que m'enviaves i recordo com aquest 1974 et vaig publicar un article a "Claror", la ja morta revista mensual de Norbert Orobitg, on tenia al meu càrrec la secció de lletres. Un text encara vàlid avui: "L'art ha mort, visca l'home!". Vàrem fer també un adhessiu sobre la teva comarca: "Menàrguens: la fruita de la Noguera". Aquest mateix any, a la revista "Dos quarts de deu", em vas publicar tota una sèrie de poemes amb un text de presentació del Vicenç Altaió. I amb en Carles Netto i la Lluïsa Pahissa també editàreu el "Calendari", i trobo una altra postal reclamant-me el text que et vaig prometre sobre la lluita pel temps vital, i Harold Lloyd penjat al rellotge central de Londres.

Un any després, em convidares a Balaguer dins les "52 hores d'art català". Fou la meua primera conferència en un teatre ple de gom a gom. I tornant a Barcelona, les tertúlies del "Tarotdequinze", el Bauma, etc. i "Price-Congrés" i el Gespa-Price... Tu feies pintura que duies, amb afany divulgatiu, arreu: Institut d'Estudis Ilerdencs (1973) ... i ja escrivies. La "Tercera Antologia", del premi de poesia "Amadeu Oller", l'encetes, és alfabètica, i el primer poema és, malauradament, profètic: "Parla'm d'una mort no tan propera". T'hi vas presentar quan tenies 18 anys amb el recull "Esgroguet Paradís". T'hi vas presentar quan tenies 18 anys amb el

Paradís". Amb el mateix plec de poemes, ampliat i esmenat aconseguies el premi "Consol Colell" el 1975. Vas canviar el títol. El batejares: "Immortal Mort que et Mors". A Lleida, precisament, el 1975, es va fer la Nit de Santa Llúcia i també hi vas concórrer amb el mateix títol. No el vares guanyar...

Però perseguir els següents anys, seria massa dolorós. Fa només dos mesos em vas venir a dir adéu: tinc el despatx a la vora del port i el vaixell d'Itàlia tardava unes hores en salpar. Estaves animat com sempre i vam quedar per al setembre. Em faries una entrevista per a la pàgina de l'"Avui-2000" amb en Lluís Solà havíem preparat l'exposició "Història i Humor") L'entrevista, Joan, quedarà, com tantes coses, ajornada indefinidament.

... has deixat entre nosaltres una presència massa intensa

El 4 de febrer de 1979 l'entrevista te la vaig fer jo, i va sortir a l'"Avui". Havies guanyat el premi "Recull" amb "El vent del vent" i el de poesia de La Selva del Camp amb "Picada d'escorpí amb mel s'ha de guarir". Jo era d'aquest darrer jurat i la sort féu que tinguessis el número màgic 22. De la setantena d'obres presentades vas quedar el primer, sense discussions. Amb en Vidal Alcover i els altres companys del jurat hi va haver unanimitat absoluta. Oberta la plica, així ens agraden els premis literaris, ai las!, va sortir el teu nom i, interiorment, vaig confirmar el que intuïa. L'escorpí és el nostre signe. I ara he fet gestions amb un altre escorpí editorial per tal que el llibre surti publicat. Pòstumament, en record, "In memòria", com un "Tarot" que vàrem fer i del qual irònicament deies que sortiria un "Dos quarts de deu" —la teva revista, literària, d'efimera vida— intitulat: "In concienciam". Són tantes les pàgines que no podrem llegir!

No estaves d'acord amb la manera com duiem, com duem, tots plegats, el país, a nivell cultural. Però tu hi treballaves, fermament, no en tertúlia ni en bar. Classes de català i diàriament, fent revistes i llibres, en grups d'agitació com el "Desperta Ferro!, Grup d'Art al Poble", vas fer l'editorial de presentació del catàleg el 1976 i acabaves el text, que m'agradaria de reunir amb tots els altres poemes teus esparsos, tot dient: "Per als adormits i els qui jail no sabem somniar: **Desperta Ferro!**."

Tu mateix et vas editar el volum XXVIIIè de les "Obres completes" en "edició relimitada a cinc-cents exemplars mal impresos i del tot

menyspreables". Era el número 1 d'una fantasmagòrica editorial: "Que no sigui res", el 1975 i dins d'una munió de retalls de diaris, deu pàgines, acuradament impreses en paper fi de color rosa:

"... sóc un mediocre redactor quan de debò no em costaria gaire d'agafar el diccionari en comptes de fastiguejar ara el meu urc moral escrivint idees mal enllaçades que em brollen per tal que vegeu que sóc el més honest dels pitjors escriptors del món. "I també" ... un ja es cansa a

l'última pàgina d'escriure perquè no el llegeixin."

Tenies tota la raó però no podíem fer res des de la nostra minúscula parcel·la. Augmenten els canals d'incidència, el ressò, però la transmissió literària encara és closa en petits cercles. Els mitjans audiovisuals sembla que s'ho mengin tot. Però tenies confiança en el futur, l'esperança posada en el treball, i seguies donant classes de la nostra llengua i escrivint poemes. La Galera et va editar l'any passat: "Ulls de gat mesquer" una exemplar narració per a joves amb el rerafons de la història —bandolerisme, Inquisició...— i de la màgia. Com el teu protagonista, Eloïm, sabies somniar i ser un guerrer com a bon escorpí. Aquests dos elements eren essencials dins la teva personalitat. No puc creure que tot preparant un te hagi emmudit. Tinc només, ara, records i papers, inèdits i publicats. Ni Banga ni la bruixa Andraixa d'"Ulls de gat mesquer" tenen herbes màgiques per a recuperar-te. Joan no puc mirar la teva fotografia. Has deixat una presència massa intensa. ■

RELACIÓ D'OBRES I PREMIS:

Poesia:

1975	Consol Colell	"Immortal mort que et mors".
1978	La Selva del Camp	"Picada d'escorpí amb mel s'ha de guarir".
1979	Recull	"El vent, del vent."
1979	Estellés	"Diablers d'escuma".
		(Ed. Tres i Quatre).

Teatre:

1977 "Científicament s'ha demostrat"

Narrativa experimental:

1975 "Obres completes. Volum XXVIIIè." (Ed. d'autor).
1977 "No saps veure l'espai que t'envolta."

Infantil.

1979 Folch i Torres

finalista al íd.
1979

"Que comenci la festa".
"Ulls de gat mesquer". (Ed. La Galera).
"Viatge enllunat". (Pub. Abadia de Montserrat).